

РОЗДІЛ 1

ВЕЛИКІ ГРОШІ ТА ВЕЛИКІ СПОДІВАННЯ

На Квітневій вулиці вже запалили ліхтарі. Через туман, який часто вкривав Фінансовий квартал, вони здавалися маленькими зеленими кониками-ропухами, котрих можна було знайти біля болота й після зустрічі з якими можна вже більше нічого в цьому світі й не шукати. Тому, повернувши на Квітневу вулицю, Малюк почав інстинктивно від них відмахуватися. Уважалося, що, побачивши різкі рухи супротивника, коник-ропуха вирішить, ніби той несповна розуму, і втече, боячись чимось заразитися.

Так Малюк дійшов до великої, похиленої набік будівлі – в основу однієї з її стін майстер колись заклав чорний вівтарний камінь, на удачу. Хлопець силою волі придушив у собі інстинкт самозбереження і постукав у двері. Та, збагнувши, що чекати на відповідь не варто, швидко зайшов усередину. Одразу ж за дверима майорів кінець черги, що звивалася кімнатою, мов змія. Звідки вона брала

свій початок, важко було сказати. Та він у будь-якому разі мусив бути. Тож Малюк вирішив трохи почекати. Не могло ж такого трапитися, що всім цим поважним панам, панянкам і ще комусь там не в те місце, що і йому. Однак після години чекань хлопець не витримав. Він нахилився до гнома, що стояв попереду, і запитав: «Перепрошую, а відкриття БОЯРу тут?». У відповідь гном постукав себе по голові, а що на ній він мав металевий шолом, той красномовно віддзвенів за свого господаря.

Нажаханий Малюк вийшов із черги й поплентався вперед. Він проходив, увесь час пояснюючи тим, хто стояв далі, що лізе не просто так, а йому треба відкрити рахунок, і що йому дуже прикро, якщо він когось зачепив. Зрештою Малюк дістався того міфічного початку черги: відходив той від маленького столика, за яким сиділа пані з фіолетовим волоссям. В одній руці вона тримала чар-дзеркало й намагалася упіймати в нього віддзеркалення велетня, який сидів, чи радше просто став на одне коліно, біля її столика. Обличчя велета ніяк не бажало втиснутися у крихтне скло, і пані мала з тим дуже багато клопоту. Вона висунулася вперед, потім подалася назад, потім повернула в один бік та інший, розвернула чар-дзеркало догори дригом, але все ж за кілька хвилин невпинної боротьби сіла на своє місце й, махнувши на попередні вправи рукою, зберегла останнє відображення велетового підборіддя і продовжила щось надиктовувати.

— Гей, пане! — хтось за спиною Малюка гукнув його.

За іншим столом, поблизу фіолетоголової істоти, сидів дідусь із довгою бородою, заплетеною у кілька кіс.

— Ви до мене, пане? Відкрити Байдуже Особи Якої Рахунок?

– О! Так! – сказав Малюк, опускаючись на стілець. – До вас.

Дід нахилився вперед і підморгнув хлопцеві.

– Чарописець, так?

– А як ви знаєте?

– До нас інші й не приходять, – дідусь кивнув на багатостраждальну чергу поруч.

Він покликав своє чар-дзеркало – тієї ж миті у ньому з'явилося бліде обличчя помічника. Дідусь повернув люстерко до Малюка.

– Так-так. Хто ж ви в нас будете?

– Малюк Малюк, 19 років. Чарописець. Уродженець Старограду, – промовило обличчя у дзеркалі.

– Це ми з'ясували. Щось ви замолодий як на чарописця. Ви створюєте чари на замовлення?

– Просто після закінчення школи я не вступав в Академію, а одразу пішов на курси. Тепер працюю на компанію «Зелені рішення». Вони пишуть збірки заклять для фермерів.

– Он як! Отже... Який ваш річний дохід?

– Тобто? – спитав Малюк.

– Скільки ви заробляєте в місяць?

– Я точно не знаю. Я тільки тиждень тому почав працювати. Здається, дві тисячі золотом.

Дід закашлявся.

– Тобто це виходить двадцять чотири тисячі золотих монет у рік.

– Так, напевно.

Дід знову зайшовся кашлем так, ніби мав алергію до будь-яких чисел.

– Зачекайте хвилинку, поки дзеркало запам'ятає цю інформацію. Тепер розпишіться пером. Ось тут. І тут. Вітаю,

пане Малюче, тепер ви БОЯР. Не забудьте сплачувати щоквартальну данину.

Малюк піднявся разом з дідом. Вони потисли один одному руки, а коли хлопець пішов, старий іще довго проводжав його поглядом.

– Писець! – сказав дід своєму чар-дзеркалу. – Зовсім подуріли.

Малюк вийшов з похиленої набік будівлі й одразу відчув, як усередині нього щось змінилося. Точніше, відчув він ці зміни ще на виході, коли йому закортіло з розбігу відчинити двері ногою, тоді скинути шапку випадковому перехожому, а на завтра неодмінно приготувати змову проти якогось князя. Його грудна клітка тріщала від гордощів і співів, але замість пісні з рота Малюка вирвався тільки кашель, який так його спантеличив, що хлопець миттю отямився, сильніше закутався у свій шарф і втягнув голову, наче черепаха, яку не варто турбувати.

Згодом, насунувши на очі шапку, яку він таки вихопив у низького пана, Малюк пішов... кудись. Річ у тім, що йти щільно закутаним і до того ж ховаючи обличчя під шапкою дуже важко. Тому Малюк просто рухався уперед, не бажаючи лишатися на попередньому місці, яке б воно не було і що б його нове місце перебування не означало. Кілька разів він перекидався, натикався на перехожих, яких найбільше прагнув уникнути. Чомусь після гордощів місце в його серці спочатку заступив сором, але він був такий малесенький і тривав так коротко, що то був радше соромок. Раптом Малюк усвідомив, яку виняткову силу тепер надавав йому статус БОЯР, – очевидно, всі навколо заздять йому. Навіть собаки-волоцюги, що пробігли повз, мабуть, відчули цю зміну його фінан-